ს ა ა თ ნ ა ვ ა

ეს საწყალი საათნავა
სიყვარულმა გაათავა
უძილოდ ღამეს ათევდა,
"ვით ვარსკვლავი მთვარისათვინ, –
ზარუ ––
ზარბაზ –
ზარისათვინ" .
მისხალივით გული სტკივა,
მისი სიტყვა ცაში მივა:
"არ გეწყინოს, ჩემო კარგო,
სიტყვაშიაც იგავი მაქვს,
რომელ ერთხელ გენაცვალო,
განა რამდენი თავი მაქვს ?"

ხეივანში ჩადგა მთვარე,
აივანზე ოხრა[illegible]ს ქალი,
ტირის თარი დამარხული,
მიზრაფს სცვივა ნაპერწკალი.
– რად აღსდეგი, რად მეძახდი,
რა ოცნებას მიპირებდი ?
თარი ტირის.. რად უნდოდა,
ჩვენ ისედაც ვიტირებდით...
"

შენ იტირებ, არ მოკვდები,
შენ იმღერებ დღე ათასი.
ქუჩებშია ჩირაღდანი,
აბრეშუმის ფიანდაზი.

შენი თარი – შევარდენი
არის ოქროს ავჟანდითა.
ცხრა კუბოში რომ იძინო,
გასძლებ ლექსის მჟავბადითა!

გასძლებ, ვიდრე შემოგცინის, შე საწყალო ფეიქარო,
ხმა ვისთვის არ დაგეღალა, – ხმადამთვრალო საათნავა,
პირლამაზი მეზობელი, ჭიანურო, ცეცხლის მყრელო,

შავგვრემანი, ყელმაღალა...
სიმღერებიც არ იქნება,
თუ არ ცრემლის შარბათითა;
ცხრა კუბოში რომ იძინო –
გასძლებ ლექსის მჟავბადითა.

რა ნაღველმა გაგათავა=
დღეს თბილისის მოედანზე
მე ვარ ლექსის ქანდირბაზი:
სამქებაროდ ჩახჩახებენ
ჩირაღდანი, ფიანდაზი.